

DAVID L. FLEMING SJ

CZYM JEST
DUCHOWOŚĆ
IGNACJAŃSKA?

Przekład

DARIUSZ PIÓRKOWSKI SJ

Wydawnictwo WAM ■ Księża Jezuici
Kraków 2013

PRZEDMOWA

Jezuici, a także osoby zaangażowane w rozmaite ignacjańskie dzieła, odwołują się często do „naszego sposobu postępowania”. Jest to niełatwy do zdefiniowania zbiór postaw, zwyczajów i wartości, który nadaje ignacjańskiemu dziełu charakterystyczny rys. Ignacy Loyola, założyciel jezuitów, poświęcił wiele uwagi „naszemu sposobowi postępowania”, kiedy opracowywał podstawowe dokumenty Towarzystwa Jezusowego. Był jednak bardziej zainteresowany całościowym podejściem do osoby niż formułowaniem reguł. Nie wyłożył jezuickiego sposobu życia w detalach, lecz cenił pewien sposób myślenia, modlitwy i zachowania.

W tej małej książeczce obieram podobną metodę. Staram się odpowiedzieć na pytanie: „Czym jest duchowość ignacjańska?” nie przez systematyczną analizę, lecz przez opis pojęć i postaw, które wyróżniają tę duchowość. Nie da się jej bowiem uchwycić w formie jakiejś reguły lub zestawu ćwiczeń, ściśle określonej

metody modlitwy bądź pobożnościowych praktyk. Jest to duchowy „sposób postępowania”, który proponuje śmiałą wizję życia, rozumienie Boga, refleksyjny stosunek do codzienności, kontemplacyjną formę modlitwy, pełne szacunku nastawienie do świata i nadzieję na odnajdywanie Boga we wszystkich rzeczach. Próbuję oddać różne odcienie tej duchowości w kilkunastu krótkich esejach. Są one raczej zachętą do refleksji niż wyczerpującym wykładem. Na każdy z tych tematów napisano już wiele książek. Pragnę zaledwie wyszczególnić podstawowe zręby ignacjańskiej duchowości.

Piszę i mówię na temat ignacjańskiej duchowości od czterdziestu lat, towarzyszę rekolektantom oraz wprowadzam innych w sztukę ignacjańskiego kierownictwa duchowego. Doszedłem do wniosku, że najlepszym sposobem na zgłębianie fundamentów duchowości ignacjańskiej jest refleksja nad życiem św. Ignacego, które on sam opisał w „Autobiografii”. Inspiracją dla mnie są również rekolekcyjne doświadczenia, które czerpią swój dynamizm z klasycznego dzieła św. Ignacego – „Ćwiczeń duchowych”. Często nawiązuję do życia Ignacego Loyoli i jego książeczki, ponieważ nawet po pięciu wiekach jest to wciąż najlepszy sposób na zrozumienie jego oryginalnych idei.

Swoją refleksję kieruję do ludzi, którzy czują się pociągnięci przez ignacjańską duchowość. Ludzi, któ-

rzy są ciekawi i chcą wiedzieć, co jest siłą napędową ignacjańskich dzieł, którzy wiedzą już co nieco o ignacjańskiej duchowości i chcą poszerzyć swoją wiedzę, albo sądzą, że mogliby nauczyć się ignacjańskiej formy modlitwy. Mam nadzieję, że te rozważania zainspirują czytelników do tego, by pójść dalej. Ignacy Loyola wierzył, że Bóg ciągle zaprasza nas do odpowiedzi na Jego obecność i miłość. Ufam, że ta książeczka każdemu czytelnikowi wskaże drogę do jeszcze hojniejszej odpowiedzi.